

ΛΕΒΟΝΤΟΓΕΝΝΑ...ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΘΕΤΗ!!!

Γράφει η Ελένη Ρέστον

Στο γαλανόλευκο ουρανό και το γαλάζιο ατλάζι της θάλασσας των Δώδεκα Ολύμπιων Θεών που κατοικούσαν στον Όλυμπο γεννήθηκε ο Έλληνας και η πνευματική λάμψη του έφτασε στους Αντίποδες και σκορπάει άπλετο φως της γνώσης και της μάθησης σ' ένα νησί που ζούσε σαράντα χιλιάδες χρόνια μια μελαψή φυλή ιθαγενών,

που ως λέγετε, είχαν έρθει από πλησίον νησί, και αυτοονομάσθηκαν Αμπορίζινις και ζούσαν φιλήσυχα, εκτός και αν μεθούσαν... Ο Διόνυσος ήταν Θεός, μα όταν μεθούσε τρελινότανε... Γιατί όχι και οι θνητοί όλων των φυλών και χρωμάτων; Εν πάση περιπτώσει οι Αμπορίζινις, τρέφονταν με ότι παρήγαγε φυσιολογικά η γη τους, άγρια φυτά, άγρια ζώα, πτηνά, δίποδα, φίδια που λέγονται «λίζερτζ», ιχθείς λιμνών και θαλάσσης, ένα είδος χοντρά λευκά σκουλήκια που ζουν σε κουφάλες ειδικών δέντρων που έχουμε δει σε ντοκιμαντέρ.

Και πριν δεκαπέντε χρόνια είχα διαβάσει ένα βιβλίο μιας Αμερικανίδας που δεν θυμάμαι το ονοματεπώνυμο της, τον τίτλο και χρονολογία έκδοσης του! Εκείνο που έμεινε ανεξίτηλα στην μνήμη μου, είναι που είχε έρθει στην Αυστραλία να γνωριστεί με τους Αυτόχθονες. Και έζησε κάποιο χρονικό διάστημα μαζί τους. Και έγραφε τα εξής: «Τους πλησίασα φιλικά, ακολουθούσα τις αρχές τους με σέβας, έτρωγα τα φαγητά τους να μην τους προσβάλω, ήταν ευάλωτοι άνθρωποι και αυστηροί στις παραδόσεις τους. Να τρία παραδείγματα. Στη μοιχεία, την κλεψιά και την ψευδομαρτυρία ίσχυε και για τα δυο φύλλα η περιφρόνηση της φυλής συμπεριλαμβανομένης και της οικογένειας του παραβάτη... Και οι συγγενείς του δεν του μιλούσαν, ζούσε σε απόμερη καλύβα περιφρονημένος, αρρώσταινε από βαριάς μορφής κατάθλιψη και μαρασμό ώσπου πέθαινε σαν σκυλί, και τον κηδεύανε χωρίς τις παραδοσιακές τιμές της φυλής τους, που τις τηρούσαν μόνο στους σώφρονες νεκρούς τους».

Ανάφερα δυο παραδείγματα των ιθαγενών, ν' αποδείξω πως της σημερινής εποχής άνθρωποι καταπατούν ιερά και όσια, παραδόσεις ήθη, έθιμα και ιδανικά των ανεπτυγμένων τεχνολογικά, οικονομικά πολιτισμικά, κοινωνικά Εθνών και δεν σέβονται τίποτα και κανέναν. Η οι νόμοι είναι χαλαροί ή οι πολιτισμένοι ασεβείς, βάνδαλοι και «τρομοκράτες» ή χάθηκε το φιλότιμο!

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ AMAZONA

Και ως σήμερα στον 21ον αιώνα η πλειοψηφία των ιθαγενών της Αυστραλίας προτιμάει να ζει ελεύθερα στην ύπαιθρο. Ίσως ν' αντιλαμβάνονται τις συνέπειες που έχει η ζωή στις πόλεις. Εκτός λίγοι νέοι που μορφώθηκαν κι έχουν υψηλές θέσεις στο εργατικό δυναμικό της χώρας. Όπως είναι γνωστό στο νησί των ιθαγενών εισέβαλαν οι πρώτοι λευκοί το 1788, το οποίο εντόπισε ο «Άγγλος Captain James Kouk First Fleet» που έφερνε στο πλοίο του όλων των ηλικιών Άγγλους κρατούμενους από φυλακές της Μεγάλης Βρετανίας, η οποία τους εξόρισε και ανέθεσε στον Captain Jame Cook να τους πάρει και να τους αφήσει σ' ένα μακρινό έρημο νησί! Και στοιβάξε χιλιάδες ανθρώπινο υλικό, τον ένα πάνω στον άλλον και έβαλε πλώρη για το άγνωστο ψάχνοντας να βρει ένα ακατοίκητο ερημικό τόπο πολύ μακριά από την γενέτειρα τους Αγγλία, να τους εξορίσει αφήνοντας τους στην τύχη τους. Στο σαπιοκάραβο ήταν γυναίκες, άντρες και παιδιά, ελεύθεροι, παντρεμένοι, παντρεμένες, χωρισμένες με μωρά που θήλαζαν, ελεύθερες που κακοποιούνταν ψυχικά-σωματικά, βιάζοντας τις ομογενείς τους συνταξιδιώτες και τεκνοποιούσαν κακός-κακού σε άπλυτα βρόμικα σεβτόνια. Όπως και όλοι οι άλλοι επιβάτες τρώγανε όλοι φαγητά αποπλύματα. Η Αγγλία, άδειασε τις φυλακές της που είχαν ξεχειλίσει με κατάδικους για μικρά αδικήματα, ένα κομμάτι ψωμί, ένα φρούτο, ένα γλυκό κ.α. ασήμαντα μικροπράγματα πρώτων υλών, να φάνε για να μην πεθάνουν από την πείνα όπως διαβάζουμε για τα τότε συμβαίνοντα σε διάφορα αυστραλιανά έντυπα που γράψανε ερευνητές ιστοριογράφοι. Για τους convicts όπως τους αναφέρουν, ήταν αποτυχημένοι μορφωτικά, η οικονομικά, κοινωνικά ως συμβαίνει σε όλες τις χώρες του κόσμου ως σήμερα!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ-ΠΟΙΗΜΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Αφιέρωμα στην μνήμη του Κωνσταντίνου Κατσιόφα

Δεν υπάρχει Ελληνική ψυχή
Να μην έχει λυγίσει
Στου Κωνσταντίνου το χαμό
Να μην έχει daκρύσει.

Το κατεστημένο δεν μπορείς
Εύκολα να το νικήσεις
Όπως είναι και δύσκολο
Μόνος σου να το πολεμήσεις.

Σκυλιά ήταν αυτοί που θέλανε
Να σε βγάλουν απ' την μέση
Και για το πιστεύω σου
Στους γενίτσαρους δεν είχες θέση.

Ο θάνατός σου είναι η αρχή
Για να σωθούν οι άλλοι
Την λευτεριά ναρθεί ξανά
Στους Βουλιαράδες πάλι.

Δεν χαμήλωνες ποτέ σου τα φτερά,
Στις δύσκολες σου ώρες
Γιατί είχες μάθει να πετάς ψηλά
Στις πιο δύσκολες σου μπόρες.

Θλίψη, πόνο και οργή
Ήταν ο άδικος χαμός σου
Σ' όλοι την Βόρειο Ήπειρο
Στους γονείς και στο χορό σου.
Την παραγγελία που άφησες
Εγράφηκε το αίμα σου στο χώμα
Και το βουνό σκεπάστηκε
Απ' το λεβέντικό σου σώμα.

Με το θάνατο πολλές φορές
Μας κάνει να ενωθούμε
Και στα όνειρα που ήθελες
Όλοι εμείς να οδηγηθούμε.

Σε φάγανε αγόρι μου
Οι άνανδροι δολοφόνοι,
Σε φάγανε μπαμπέσικα
Τα Ραμά οι Αλβανοφώνοι.

Περήφανα σε αποχαιρετήσανε
Όλοι οι χωριανοί και γνωστοί σου
Και πιο περήφανοι νιώσανε
Οι ήρωες γονείς σου.
Δεν σε γνωρίζαμε ποτές
Και έγινες αδελφός μας
Σε κλάψαμε, σε πονέσαμε
Σαν να ήσουνα ο γιος μας.

Καλό ταξίδι Κώστα μας
Από όλους κι από εμένα
Και από μια μάνα περήφανη
Που έκανε τέτοια γέννα.

Καλό σου ταξίδι
Θα μείνεις αθάνατος
Γιάννης Μαζμανίδης
Σίδνεϊ

Επήγα με άδεια στο χωριό

Επήγα με άδεια στο χωριό
Εκκλησιά και καφενείο
Κανείς δεν ήταν από τους παλιούς
Γιατί μαζεμένοι ήτανε στο νεκροταφείο.

Τα μισά τα σπίτια αδειανά
Και τα άλλα γκρεμισμένα
Τα χόρτα γίνανε θεριά
Και τα λουλούδια ξεραμένα.

Δεν βρήκα ένα φίλο μου
Λίγο να κουβεντιάσω
Να πούμε λίγο τα παλιά
Την ώρα να περάσω.

Μετανάστης στο εξωτερικό
Και στην πατρίδα πόνος
Στα ξένα είμαι Έλληνας
Και στην πατρίδα μόνος.

Λυπάμαι για την Ελλάδα μας
Και για το χωριό
Που είναι γεμάτο από ζωή
Και τώρα είναι αδειανό.

Ήθελα να γράψω τόσα πολλά
Μα τα μάτια μου βουρκώνουν
Τα δάκρυά μου πέφτουν στο χαρτί
Και τα γράμματα θολώνουν.

Γιάννης Μαζμανίδης